

EGRESSY ZOLTÁN

Szaggatott vonal

(RÉSZLET)

Az elfogott rapsicok a földön fekszenek, még mindig remegnek, fölöttük beszél Misi halór, végtelenül nyugodt, mesél, mint egy kedves nagypapa, pár perce még lázas indulat fűtötte, sunyin, hátulról közelítettük meg a gonosztevőket, fiatalabbik társa minden figyelmeztetés nélkül, közlő, gondolkodás nélkül fújta szemem őket spray-vel, míg ő a kutyát eresztette rájuk, *rapsic, fogd meg, rapsic*, uszította az állatot, a két betolakodó azonnal megadta magát, húsz év körüli srácok, én kötöztem meg a kezüket, szinte rám parancsolt a két társam, odadobtak valami kötelet, sajnálom már, nem kellett volna engedelmeskednem nekik.

Már feküdtek a földön, nem csináltak semmit, legfeljebb káromkodtak, amikor mindkét ór beléjük rúgott néhányszor, Misi csak tessék-lássék módon, mint ha megszokásból tenné, Zolika súlyosabb eset, ő alaposan megnézte, mely testrészekre irányítsa a rúgásokat, én lökdöstem arrébb őket, nekem mostanában ez a szerepem, ezúttal megúsztam, nem vertek pofán, mint Molekula, sőt, az idősebbik még meg is köszönte, hogy közbeléptem. *Leereszkedik a köd, eldurran az agyam ilyenkor mindig*, mondta, legalább ismeri magát, bár tetszelegnie nem kéne azért, lihegtek intézkedés közben, bivalyfejű kidobóemberek buzgalmával dolgoztak mindketten, borzalmas volt, rémületes, főként, hogy az is látszott, rutinból teszik. Ezt nem érdemeltem, ilyen közlő végignézni, mi lakozik szívélyes, kedves emberekben, lám, még abban is, aki azzal dicsekszik, mennyire bírják a stílusát a horgászok, bár az igazi gáz, mondom, Zoli, ez az agresszív barom, sápiroznom felesleges, amit a világ tegnap és ma mutatni akar magából, azt nagyon mutatja, annyi csak a dolgom, hogy nézzem. A kutyát Zoli időközben elvitte a kocsihoz, nincs már szükség rá, most jön vissza, rövid tanakodás után úgy döntenek, nem adjuk át a rapsicokat a rendőrségnek.

Fenyegetik őket még egy kicsit, aztán felállhatnak végre, kiürítetik velük az autójukat, nem is autó az, mikrobusz, igaz, ami igaz, tényleg van benne jó néhány hal, kiszedegetik, mennének már, kis kurvaanyázást el kell még viselniük halór részről, aztán indulhatnak, nem hiszem, hogy valaha visszatérnek ide, ha igen, akkor többen lesznek és baltával jönnek, de ez már legyen a két hős ór gondja. Beszállnak, indítanak, de lefullad a motor, idegességében hibázott a sofőr, alig lát még szerintem, emlékszem a könnygáz élményemre, a koncertes lefújásmat követte még egy, nem sokkal később belekerültem egy meccsről távozó csür-

he-tömegbe, közöm nem volt hozzájuk, mégis kaptam a gázból, hozzá lehet szokni, de szar, szerintem ezeknek a fiúknak ez volt az első, majd sztoriznak róla a haverjaiknak, csak innen elmeneküljenek már. A volánnál ülő újra indít, a halőrök nivótlan, gúnyos megjegyzéseket tesznek, be kéne fejezni már, végre sikerül sebességbe tenni a mikrobuszt, mikor már kettesben vannak, nagy bátran visszakiabálnak még valami ocsmányságot.

Gyakorlatilag hányingerem lett, nem is próbálom a kimerültséggel magyarázni, alapvetően magamat nem értem elsősorban, saját kezűleg kötöttem meg őket, hogy lehet ez, a két csávó mellett dagad a büszkeségtől, megoldották a helyzetet, ez teljesítmény volt, lesz mit mesélni a társaknak. Pálinkára invitálnak, kizárt, ezekkel én nem iszom, a földet nézem, a szemem Zoli lábára téved, ormótlan orrú a cipője, ezzel rúgta többször arcba két embertársát, ezt a fajta lábbelít nevezte a szerelmem butának, nem akármi a tapsicipő se, de ez buta, tényleg az, pontos szó, találó, mint minden, amit a szerelmem mondott.

A csukáról meg a vörös jutott eszembe, ha tudná, hogy a létező legförtelme-sebb ragadozóhalat nevezte meg kedvenc állatának – ha viccből is –, biztos mondana egy egészséges baszkit, máris hiányzik kicsit, jó lenne, ha itt volna, mindent elkövettem, hogy ne maradjon velem, most meg már bánom, ezt is, azt is, sok mindent, még mindig az iménti viselkedésemem próbálok túllépni, egyelőre nem tudom, hogy mentem majd fel magam, általában sikerülni szokott előbb-utóbb. Arra spendírozok, hogy az idő majd segít – ez is a szerelmem kifejezése, én spekulálást mondanék, az se jobb –, az idő tényleg társ az enyhülésben, meglátjuk. A halőrök megértik, hogy nem akarok tovább maradni, nincsenek megsértődve, megint jófejek, kedvesen köszönik a segítséget. Zoli azt ígérte, elvisz a robogómhoz, azaz gyakorlatilag haza, tartja a szavát, azt mondja, ha gondolom, indulhatunk, gondolom. Néznek rám, mint két igazi barát, talán még potya-napijegyet is kaphatnék, ha akarnék, gyors kézfogással elbúcsúzom Misi őről, Zolitól még nem tudok, számító módon azt várom, hogy beszálljon az autójába és vigyen, hívhatnék taxit, de hát hova, a pocsában lehetünk, valahol a város határában, majd letekerem az ablakot, akkor nem kell egy levegőt szívnom a kis gyökérrel. Nem keveset gondolkodtam korábban azon, hogy látszólag kiegyensúlyozott, normális emberekből miként lesz szadista kiképzőtiszt vagy munkafelügyelő, semmi az egész, semmi más nem kell hozzá, csak helyzet, esetleg némi belső igény az ilyen típusú helyzetek megkereséséhez, nem nagy dolog.

Az Eddának én mind tudom a dallamát, mondja Zoli a kocsiban, mert az szól a rádióban, idefelé nem kapcsolta be, az ökológus feleségem jut eszembe megint, ő is bírta, de csak a korai dalokat, a miskolci korszakot, akkoriban született, azt hiszem, az apja kedvencei voltak azok a számok, ő ismertette meg velem. Szépen kezdődött a szerelmünk, folydogált, alakult, a fejünket soha nem vettettük el egymástól, a józan ítélőképességünk végig megmaradt, aztán lassacskán el is múlt minden, antibiózisba ment át a szimbiózisunk, ő fogalmazott így, ez az az

állapot, amikor az egyik félnek közömbös, a másiknak meg rossz az együttélés, nem emberekre szokták használni a kifejezést, de ráhúzható férfi-nő viszonyra is. Amikor két élőlény zavarja egymást, ez az antibiózis lényege, az egyiknek káros a másik jelenléte, a diófa közömbös például a többi növényvel szemben, de olyan anyagokat termel, amelyek gátolják mások magjainak kicsírázását, lehet, hogy csak a levélhullatás a gond, nem emlékszem már, mindegy is, ezzel a szép példával szemléltette, mi a baja velem, én voltam a diófa. Szébb lett volna egy huza-mos szimbiózis, abban végtelenek a távlatok, a mohák és a fonalas zöldmoszatok együttéléséből alakul ki például a zuzmó, ez a helyes kis élőlény, abba hagyom, újra hülyeségekről gondolkodom, a házasságomnak rég vége, most az Eddának is, új szám indul, csendben utazunk a Belváros felé.

Rázza a vállamat, ébresztget, úgy látszik, annyira megrogytam magamtól, hogy szégyenemben ismét elaludtam, milyen rendes, nem keltett fel út közben, csak most, finoman szólólagat, *halló, megjöttünk, halló*, itt vagyunk a bezárt kocsmánál, látom árválkodó robogómat, megköszönöm a fuvar, de nem nyújtok kezet, van már közös múltunk, ő örül neki, én nem, meglepően frissen lépek ki a terepjáróból. Tök világos van már, indulna az élet, ha nem szombat reggel lenne. *Szia, Vespa*. Érdekes lesz majd találkozni ezzel a halórral a jövőben, sokszor akartam beszélgetni vele, most már nem akarok, bár rengeteg jócselekedetéről tudok, ő vitte orvoshoz Pault, a színészt, engem visszaszállított a motoromhoz, és részt vett a halállomány megőrzésében is, rengeteg szép tett pár óra leforgása alatt. Megfájdul kicsit a szétütött fülem, el is felejtettem már, milyen, amikor belenyilall, ilyen. Megint álmodtam, megint érdekeset.

Vonaton utaztam, annyit tudtam magamról, hogy vendéglelkész vagyok Rákospalváról, és nagyon várnak valahol valakik, talán esküvőt megyek celebrálni, ebben nem vagyok biztos, csak annyi tuti, hogy vendéglelkész vagyok Rákospalváról. Elhelyezkedtem a túlsúfolt fülkében, MP3-lejátszót tettem a fülembé – álomban nem fáj –, a *Love is in the air* című régi számot hallgattam, ez az ökológus feleségem kedvenc dala volt, nemcsak az Eddát szerette, nem kizárt egyébként, hogy az autóban szól a dal rádióból, és én beleálmodtam az álomba. A vonat nehézkesen, döcögve indult el, becsuktam a szemem, a zenére koncentráltam, nem láttam, csak éreztem, hogy egyre kevesebben vagyunk, sorban mentek ki az emberek a büfékocsiba vagy csak a folyosóra, egy idő után nyilvánvalóvá vált, hogy egyedül utazom. Egyszer csak motozást hallottam, résnyire kinyitottam a szemem, magas férfi állt előttem háttal, tett-vett, nem foglalkoztam vele különösebben, míg fel nem tűnt, hogy a csomagomban turkál. Felnéztem, ő megriadt, ekkor már szemből láttam, nagyon ismerős volt, aztán következő pillanatban megtelt a fülke, bejött a kalauz is, egyenesen hozzám lépett, kérte a jegyet, vizsgálgatta, nem tetszett neki, elégedetlenkedett, mintha nem lenne érvényes, gyanakodva néztem, mert őt is láttam már valahol, és akkor rájöttem, hogy én vagyok az, és a tolvaj is én vagyok, aki az előbb kirabolta, magamat rabol-

tam ki, aztán magamtól követeltem a jegyet, ekkor a vonat lassított, megérkeztünk a pályaudvarra, ugyanarra, ahonnan elindultunk, ebben a pillanatban ébresztett fel a halőr, meglepően frissen léptem ki a terepjáróból, tők világos volt már, *szia, Vespa, visszatértem.*

*

Szeretnék nemsokára majd álom nélkül aludni, ájultan feküdni a sötétben, kifeküdni ezt a különös délutánt, estét, éjszakát és hajnalt, de most annyira jól vagyok, hogy semmi kedvem hazamenni, az eső sem esik, csak a szél fúj kicsit, üde, kora reggeli fények üdvözölnek, ugyanolyan hirtelen jut eszembe az ötlet, mint amennyire gyorsan döntöttem a temető felkereséséről: átmegyek a Tabánba, közel vagyok hozzá, itt vár a híd túlsó oldalán, megnézem a helyedet, ahová éjszakánként jártál, hátha rájövök valamire, ha nem, az se baj. Vetek még egy búcsúpillantást a kocsmá ajtajára, áthúzott kutyát ábrázol az egyik rajz, ezek szerint tilos ide állatot bevinni, ezt soha nem vettem észre, szerintem más se nagyon, a pincéknek fogalmuk nem lehet erről vagy elfelejtették, máshogy alakultak volna az események, ha Paul, a színész nem Ördöggel érkezik.

Ördögnek azonban jönnie kellett ahhoz, hogy szakíthassak a vörössel, találkozzak a zavarba ejtő tudású szemszakértővel, megfigyelhessek intézkedés közben felelős, önmagukat bizonyára jó szelleműnek tartó halőröket, és még sok minden máshoz is, hogy halljam a taxiban a Csillag vagy fecskét, megálmodjam a saját kirablásomat vagy hogy eljussak nemsokára a Tabánba. Apropó, léleklátó asszisztens, az én szememről vajon mit mondana kis fehér köpenyében az a lány, fejét a rendőr vállára ejtve, először nyilván a kishitúséget emelné ki, másodszor mindenképpen a jóságot, ehhez ragaszkodom, a harmadik mondata remélem, az lenne, hogy egyem meg a szívét, a rendőr ezt nem értené, éppen a kishitúségem az oka, hogy mindezt feltételes módban gondolom el, miért ne történne meg ez ebben a pillanatban a valóságban, most mondja a jóságot, most, hogy *egyem meg a szívét*, most pislog a rendőr egy ostobát.

Szép harmincadik születésnapom volt, elégedett lehetek, sőt, úgy érzem, amíg be nem fekszem az ágyamba, még tart; egyre-másra, sorban kapom az ajándékokat az élettől, a legkomolyabb mind közül mindenképpen a veled folytatott beszélgetés, ezért nem akarok én hazamenni, hogy tartson még a kommunikációnk, hátha van valami fontos, amit még nem mondtam el neked vagy te nekem. A Tabán majd megoldja ezt a problémát is, behatolok a birodalmadba, a levegőben ott repkednek az érzéseid meg a gondolataid, száguldoznak keresztül-kasul a dombok között, elkapom őket, megszelídítem az ott kavargó indulataidat, addig szaladgálok, míg be nem fogom őket, csak jó helyre kell mennem, meg kell találnom a legjobb pozíciót, mert inkább pozíció lesz ez a részemről, mint mozgás, tulajdonképpen ezt csinálom tegnap délután óta, pozíciókat foglalok el a figyelésekhez, a vizsgálatokhoz, értelmezni próbálok olyan jeleket és jelenségeket, amelyeket mindenki más természetesnek fogad el, általában én is, de nem most,

most nem, más kérdés, hogy amikor elcsípek valamit, ha végre megvan valami, ugyanaz történik, ami más esetekben, gyorsan el is veszem, elkutyulom, elberhelem, ahogy a szerelmem mondaná, elberhelek mindent, amit megszerzek.

Finoman nő a fény, amilyen finoman este csökkent, felfelé megyek most már, kifelé, világosan érzem, beleébredek lassan a normális életbe, a nappalba, a Vespa szinte örömmel indul el alattam, unatkozhatott nélkülem, most új feladatot kap, rákanyarodunk az üres Erzsébet-hídra. Egyetlen autó sincs az úton, micsoda szombat hajnal ez, végre látok valamit, piros Nissan jön szembe, itt volt az ideje, megnyugszom kicsit, ezek szerint mégse érte atomtámadás a fővárost, van még élet benne, csak takaréklángon ég. Gyorsítok, meghúzom a hídon, ezt szeretem, közben időnként mintha ki-kihagyna a memóriám, elkezdem a mondatokat magamban, és nem fejezem be őket, nem maradok majd sokáig, a kimerültség olyan fokán lehetek, amivel nem jó viccelni, a kellemes közérzet becsapós, a szervezet a véstartalékait mozgósítja. Te ilyenkor éltél igazán.

Mint egy igazi éjszakai állat, hajnaltájt indultál el otthonról, kimentél a Rákóczi útra, ott jobbra fordultál, és mentél, ha esett, ha fújt, egyenesen, a híd felé, mindig ugyanarra, nem örököltem ebből az éjjeli mehetnékből semmit, ez most egy kivételes nap, csak azért eredek a nyomodba, ilyesmit egyébként sem lehet örökölni, és ezzel nem Liszenkót, a teljesen hülye szovjet biológust akarom igazolni, aki őrzöngve tagadta a genetika, a kromoszómák, a gének, az öröklődés létét vagy legalábbis jelentőségét, veszélyes fasz lehetett, mert közben a rendszer kegyeltje volt egy másféle korban, amelyről például mesélhettél volna nekem, lett volna alkalmad rá, amit én olvastam azokról az évekről, abból nem derül ki, hogyan lehetett élni benne, az utolsó időszakban talán egyszerűbben, mint ahogy mostanában magyarázzák, talán most se egyszerű, ez majd pár évtized múlva derül ki.

Nézem a záróvonalat, ezen sétáltál oda és vissza nap mint nap, ez vezetett téged, itt a hídon végig ilyen van, én jobban szeretem a szaggatottat, az lehetőséget ad előzésre, általában nagyobb szabadságot engedélyez, nincs benne végérvényesség, nem érzem úgy, mintha korlátok közé lennék szorítva, szaggatott ez a diskurzus is, amit veled folytatok, ezért jó, ha akarlak, kikapcsollak, ha akarlak, be, a vonal végén vagy, várod, hogy visszatérjenek hozzád a gondolataim, amint kipipáltam a közbejövő aktuális teendőket, ilyen türelmes sose voltál, ezt már másodszor állapítom meg, ami történik velem tegnap óta, ez a sok minden, az egész furcsa sűrűség mind neked szól, téged parádéztatnak vele, nem tudom, kik, neked kell tudnod onnan, ahol vagy, ezeket a dolgokat valamiért látnod kell, engem meg hallanod, muszáj szembesülnünk egymással, ennyivel tartoznak még neked, én vagyok a te elintézetlenséged, te meg az enyém.

Átértem, ez már a Tabán, amit úgy szerettél, vagy ami úgy vonzott, a kettő nem ugyanaz, melyik lehet az igaz állítás, nem beszéltünk erről se, megfoghatatlan, átláthatatlan ez a terület nekem, nem értem a határait, meddig Tabán és honnan nem az, a robogón maradok, nincs kedvem leszállni, gurulgotok ide-oda,

jó lenne tudni, mi volt a koreográfiád, pontosan melyik részen bolyongtál, míg kelt fel a nap, meddig sétáltál el, hol fordultál meg, mit csináltál itt tulajdonképpen, miféle érzések eljövételét vártad, esni kezd az eső, egyelőre még csak csöpög, de határozottabban, mint ahogy eddig tette, úgy tűnik, elered nemsokára rendesebben, semmi bajom veled, ha bedurvul a helyzet, három-négy perc alatt otthon leszek, nekem könnyű, járművel közlekedem, ebben sem hasonlítok rád, te gyalogoltál, félóra lehetett, míg eljutottál innen a lakásodig, beugorhattál volna egyszer-egyszer hazafelé menet, bár hát azt se tudtad, melyik utcában lakom, úgy nehéz lett volna, belátom, nézd, itt szánkóztunk, ez volt az a domb.

Itt csúsztunk le, itt fogtam a kezét, nem sokkal ezelőtt még csúnyán felkavart ez a hógolyós emlék, szidtalak, aztán eltelt egy kis idő, és már csak mosolygok rajta, béke van bennem, annyi kellett hozzá, hogy felidézsem és újra átéljem, néha elég, ha az ember végigpörgeti magában azt, ami rossz volt, a legfájdalmasabb történések is semmiségekké simulódnak tőle, ilyenek a gyötrő szerelmek például, azok is megszépülnek, egyetlen kivételtől eltekintve azokkal is így vagyok, lehet persze, hogy igazából az az egy volt gyötrő, főleg a hülye vége, a többiről ma már azt gondoltam, átlagügy, csak hát én átlagon felüli erővel vagyok képes sajnálni magam, ezt észrevehetted már.

A nagy szerelmemet egyszer csak elkezdte érdekelni a kártyavetés, ezt nem mondtam még. Ártalmatlan hülyeségnek indult, megtanulta valakitől kirakni a jövőt, nem a magáét vagy az enyémet, kizárólag másokét, akik fogékonyak erre. Csináld csak, mondtam neki, aki hisz ebben, az biztos horoszkópokat is olvasgat, ezekkel én úgy vagyok, mint a szőke lakásában a csí-vel, szórakozzon ilyesmivel, akinek sok felesleges ideje van, ilyen még a feng shui, mindegy, látnivaló volt, hogy a szerelmem kezdte komolyan venni magát, táplálta az önbizalmát, hogy egyre többen jártak hozzá, pénzt nemigen fogadott el, csak az fizetett, aki ragaszkodott hozzá. Egyszer jött egy srác, kötekedni kezdett veled, *lecsepülte* a tudását, de nem zavarta, *láttam a fején, hogy nem topos*, ezeket így egy mondatban mondta, a fiú a szerelmi életéről rakatott magának, a szerelmem alig hitt a szemének, aztán kénytelen volt, rájött, hogy ideális társként saját magát rakta ki neki, azonnal véget vetett a kártyavetésnek, de mire az ember, aki nem volt topos, a liftig ért, az agyába már befészkelte magát a gondolat, nem is tagadta, megtetszett neki a fiú, akkor szétmentünk kicsit, aztán nem lett nagy baj mégse, azt mondta, az egy lehetőség lett volna, több út van mindenki előtt, ha nem is százféle, meg azt is mondta, hogy az embernek joga van felülbírálni a kártyákat, elhittem neki, kis szerelemhullám volt, elmúlt, túléltük. Viszont nem kártyázott többé, én maradtam a szerelme, én vagyok ma is, az enyém meg ő, miért nem azzal vagyok, akit szeretek, te miért nem azzal voltál? Végig tudtam, miért fogok szakítani veled végleg, hogy ne romoljon el, ami jó, azért, most meg nem tudom, miért szakítottam, melegem van, pedig hűvös az idő, egyre nagyobb cseppekben esik az eső.